

[Valdemar Thomsen.]

er i høj Grad utilfredsstillende, ogsaa fordi de valgte Rigsdagsmænd paa mange Maader paa Forhaand har bedre Betingelser for at gøre sig gældende end de saakaldte Lytterrepræsentanter, der til daglig staaar Begivenhederne noget fjernere end de, som Rigsdagen sender ind i Radioraadet.

Spørgsmaalet om den rene Linie i offentlig Administration maa der tages Standpunkt til. Der er noget urimeligt i, at Rigsdagen beskæftiger sig med Forslag til en ny Grundlov, naar man ikke agter at overholde den, vi har, og det gør man aabenbart ikke. Under Grundlovsforhandlingerne kunde man ikke faa noget egentligt Svar paa, om man agtede at overholde den, og den Stilling, Ministeren nu tager til dette Forslag, tyder paa, at man vil fortsætte med en Ordning, som er direkte i Strid med Grundlovens Bestemmelser. Hvis vi fortsætter ad det Skraaplan, vi her er kommet ind paa, er den Tid sikkert ikke fjern, da Rigsdagens Medlemmer overtager det meste af Administrationen med tilhørende gode „Ben“. For øvrigt kan der jo bringes meget ud af et saa forholdsvist beskedent „Ben“ som Radioraadet. Først faar de Herrer Løn i selve Raadet, dernæst, i alt Fald en Del af dem, i det saakaldte Programudvalg og endelig i det paataenkte Udvalg for Radioavisen. Nu ser jeg nok af Dagspressen, at det Spørgsmaal foreløbig er stillet i Bero, sandsynligvis til efter Valget, for saa tager man nok fat paa det igen. Men i alle Tilfælde, det, der her sker, er jo en Knopskydning, som med Tiden kan blive til meget. Nu er det meget muligt, at en og anden Rigsdagsmand trænger til en ekstra Indtægt, og det er aldeles ikke Medlemmerne af Radioraadet, jeg vil til Livs, aldeles ikke; det er saamænd menneskeligt og forstaaeligt, at de paagældende ikke gerne giver Slip, naar først de har faaet fat, men Appetitten synes nu at være temmelig god for Øjeblikket.

Det, jeg fordømmer — det vil jeg gerne understrege — er altsaa ikke, at man falder for Fristelsen, men det, at Systemet overhovedet giver Plads for Misbrug, som vi her ser. Ministeren, og Ministeren alene, maa have det hele og fulde Ansvar over for Rigsdagen. Dette Ansvar kan kun forfuskes, naar Medlemmer af Rigsdagens Partier deltager i og til Dels bliver personligt afhængige af Administrationen. For dem, som værdsætter Folkestyret, er der al mulig Grund til at være agtpaaagivende. Jeg vil ogsaa sige til det ærede Medlem Hr. Steen, som i Regelen sætter dette med Sundheden i Folkestyret saa højt, at allerede nu er det

jo saadan, at mange betydende Love rummer Plads for 1 eller 2 Mand af hvert af de 4 store Partier, de faar Diæter, Dagpenge eller Løn; er det for lidt, skaffer de sig noget mere, som man nu ser her med Hensyn til Radiofonien. Og det er det farlige, som formentlig allerede Grundlovens Fædre havde Øje for — ja, de kunde naturligvis ikke forudse, hvad der er sket med Hensyn til Radiofonien, men selve Udviklingen i Almindelighed havde Grundlovens Fædre Øje for. Det, der er Tale om, er, at de paagældende paa en Maade indsukres af Administrationen. Ministeren har dem som Partiernes udleverede Gidsler, og jeg maa sige, at jeg har en lumsk Mistanke om, at den ringe Interesse, som der i nærværende Tilfælde er lagt for Dagen, nu foreløbig fra Ministerens Side — og efter denne Optakt er jeg ikke i Tvivl om, hvordan Stillingen vil være i de forskellige Partier — netop skyldes, at Partiernes Repræsentanter i Radioraadet nærer Modvilje mod Forslaget, fordi de — netop de paagældende, som Partiernes har som Ordførere og tidligere har brugt som Ordførere i dette Spørgsmaal —, hvis vort Forslag bliver vedtaget, vil miste baade Penge og Indflydelse. Slige Tilstande er — det er klart som Dagen — en direkte Hindring for en tidssvarende naturlig Udvikling og vil sikkert vise sig ogsaa at betyde en alvorlig Fare for Demokrati og Folkestyre.

En anden Ting, som der kan være Grund til at sige et Par Ord om, er Anvendelsen af de Penge, som Lytterne indbetaler. Det hedder i den nugældende Lovs § 2, Stk. 2:

„Afgifterne samles i en Fond, der benævnes Radiospredningsfonden, og som vil være at anvende udelukkende til Radiospredningens Formaal.“

Maa jeg spørge, hvordan det saa kan gaa til, at man af denne Fond kan tage ikke mindre end 325 000 Kr. til Det kongelige Teater. (*Bindstev:* Det kan det ved Lov!). Lovens Bestemmelse, altsaa Radiolovens Bestemmelse er overtraadt gennem denne Transaktion — det tør jeg hævde over for det ærede Medlem Hr. Steen, som nu mener, at Tiden er inde til at afbryde. (*Steen:* Jeg har ikke sagt eet Ord!). Undskyld, saa er det et andet æret Medlem, der har fremsat denne Bemærkning. Ministeren er ansvarlig over for Rigsdagen, og han vilde, saafremt vi havde haft en rigtig Ministeransvarlighedslov, gennem det, der her er sket, være hjemfaldet til Straf. Det er naturligvis en Sag for sig; men hvordan kan man faa Radioraadet med til en saadan Transaktion, der altsaa er et Brud paa Loven, og som man ved, at i alt Fald 90 pCt. af samtlige licens-